

«Τι είδους εργασία κάμνεις και κοπιάζεις τόσο πολύ, αδελφέ;»

/ [Γνώμες](#)

Ζούσε στους πρώτους αιώνες ένας μοναχός, ό οποίος όσες φορές τον ερωτούσε ό Ηγούμενος του:

«Πώς πηγαίνεις στην υγεία σου, αδελφέ;».

Αυτός πάντοτε παραπονιόταν ότί ήταν κατάκοπος από την πολλή εργασία.

Ακούγοντας καθημερινώς ό Ηγούμενος το ίδιο παράπονο ερώτησε κάποια ημέρα τον Μοναχό:

«Τι είδους εργασία κάμνεις και κοπιάζεις τόσο πολύ, αδελφέ;»

Και ό Μοναχός απάντησε: Άγιε Ηγούμενε έχω τόσες εργασίες κάθε ημέρα και νύκτα, ώστε οί δυνάμεις μου

δεν θα έφθαναν γι' αυτές, εάν ό Θεός δεν με βοηθούσε

Πρώτον, έχω δύο γεράκια, τα οποία προσπαθώ να κρατώ δέσμια και να τα εξημερώνω.

Δεύτερον, έχω δύο λαγούς, τους οποίους φυλάγω για να μη φύγουν.

Τρίτον, έχω δύο βόδια, τα οποία επιβλέπω για να εργάζονται.

Τέταρτον, έχω ένα λύκο τον οποίον προσέχω δια να μη βλάψει κανένα.

Πέμπτον, έχω ένα λιοντάρι, το οποίο προσπαθώ να κατανικήσω, και

Έκτον, έχω ένα ασθενή, τον οποίον πρέπει πάντοτε να τον περιποιούμαι.

Ο Ηγούμενος αφού άκουσε αυτά γέλασε λίγο και είπε στον Μοναχό:

Αυτά. παιδί μου, δεν γίνονται, διότι είναι αδύνατον να εκτελεί κανείς τόσες εργασίες.

Και όμως, σεβαστέ μου πάτερ, απάντησε ό Μοναχός, σου είπα την αλήθεια.

Και ό Ηγούμενος, ό οποίος νόμιζε μέχρι ένα βαθμό επιπόλαιο και χωρίς περιεχόμενο τα λόγια του Μοναχού, είπε: Εξήγησέ μου, παιδί μου, την παραβολή.

Και ό Μοναχός απάντησε:

Πρώτον, τα δύο γεράκια, Πάτερ μου, είναι τα δύο μάτια μου, τα οποία πετούν, πηγαίνουν από δω και άπ' εκεί και πρέπει να φροντίζω για να μη δουν κάτι, το οποίο θα μπορούσε να με προτρέψει σε κάποια αμαρτία, πράγμα δυστυχώς πού έπαθε ό προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ, βλέποντας την γυναίκα του Ούριου, την Βηρσαβεέ.

Δεύτερον, οι δύο λαγοί, είναι τα πόδια μου, τα οποία πρέπει να εμποδίζω από το να τρέχουν στις ηδονές και τον δρόμο της αμαρτίας διότι εις το βάπτισμά μου, όταν ό ιερεύς έχριε αυτά είπε: «Του πορεύεσθε τα διαβήματά Σου» δηλαδή του Ιησού Χριστού. Φαντάζεσαι λοιπόν, Πάτερ μου, πόσους κόπους χρειάζεται αυτό;

Τρίτον, τα δύο βόδια είναι τα χέρια μου, τα οποία επιβλέπω με μεγάλη προσοχή για να εργάζονται. Να εργάζονται όμως το αγαθόν ως τα χέρια του Κυρίου, πού πάλι στο βάπτισμά μου γι' αυτά ό ιερεύς είπε' «Αί χείρες σου εποίησάν με και έπλασάν με».

Τέταρτον, ό λύκος είναι ή γλώσσα μου, ή οποία πάντοτε έχει ανάγκη από χαλινάρι, για να μη δαγκάσει κανένα αδελφόν μου, με την κατηγορία, πού είναι παρών ή απών και πεθάνει. Και αντιλαμβάνεσαι, πάτερ μου, όταν το Άγιο Πνεύμα δια του Αδελφόθεου Ιακώβου για την γλώσσα λέγει: «Ει τις εν λόγω ου πταιει, ούτος τέλειος ανήρ», και πάλιν' «Η γλώσσα πυρ, ό κόσμος της αδικίας, ούτως ή γλώσσα καθίσταται εν τοις μέλεσιν ημών ή σπιλούσα (μολύνουσα) όλον το σώμα...», και πάλιν: «Την γλώσσαν ουδείς δύναται ανθρώπων δαμάσαι ακατάσχετον κακόν,

μεστή ιού θανατηφόρου. Εν αυτή ευλογούμεν τον Θεόν και πατέρα, και εν αυτή καταρώμεθα τους ανθρώπους τους καθ' όμοίωσιν Θεού γεγονότος...» (Ίακ. γ' 2, 6 και 8). Τι πρέπει να κάμνω εγώ με αυτό το θηρίο, τον λύκο πού έχω στο στόμα μου;

Άλλα και ακόμη, πώς εγώ, πάτερ μου, να επιτύχω αυτό πού λέγει ό άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομος για την γλώσσα, για να μη λέγει περισσότερα ή λιγότερα, αλλά όλα με το ζύγισμα να λέγω, για να είμαι δίκαιος χωρίς κόπου μεγάλου; Δεν λέγει ό Άγιος ότι: ζυγαριά να εχομεν την γλώσσα μας ώστε με μεγάλη προσοχή να ζυγίζομε τα λόγια μας και να μη λέμε περισσότερα ούτε λιγότερα αλλά τα σωστά με ακρίβεια. Διότι, εάν ζυγίζομε με ακρίβεια και μεγάλη προσοχή τον χρυσό και άλλα πράγματα, πρέπει, με μεγαλύτερη προσοχή και ακρίβεια, να προσέχομε τα λόγια μας.

Και ακόμη, πάτερ μου, πώς να μη παλέψω με τον λύκο αυτόν, την γλώσσα μου, πού διαβάζω τον Αββά Σισώη και λέγει' «Αδελφέ, έχω τριάντα χρόνια όπου δεν κάμνω πλέον δέησιν εις τον Θεόν περί αμαρτίας, αλλά αυτό μόνον λέγω εις την προσευχήν μου Κύριε Ιησού Χριστέ σκέπασαν με από της γλώσσης μου, διότι τόσους χρόνους έχω ασκητεύοντας και πάλιν σκοντάπτω με την γλώσσαν και αμαρτάνω».

Πέμπτον, ό λέων, πάτερ μου, είναι ή καρδιά μου, κατά της οποίας διεξάγω νύκτα και ημέρα πεισματώδη αγώνα και δυστυχώς με έλκει με μεγάλη βία σε όλα όσα βλάπτουν και καταστρέφουν την ψυχήν μου. Βλέπεις, πάτερ μου, «ότι έγκειται ή διάνοια του ανθρώπου επιμελώς επί τα πονηρά εκ νεότητος αυτού» (Γεν. η' 21), και ακόμη, ότι ή καρδιά μου είναι ακάθατος ως είπεν ό Κύριος μου' «Εκ γαρ της καρδιάς εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι» (Ματθ. ιέ' 19)' και ότι πράγματι έτσι είναι και πρέπει να κουρασθώ να την καθαρίσω, μου το επιβεβαίωσε ό Προφήτης Δαβίδ πού λέγει εις τον Κύριον: «Καρδίαν καθαράν κτίσον εν έμοί ό Θεός, και πνεύμα ευθές έγκαινισον εν τοις έγκατοις μου» (Ψαλμ. 50, 12),

και Έκτον, πάτερ μου, ό ασθενής, είναι το σώμα μου, το οποίον ποτέ δεν ευρίσκεται στην ίδια κατάσταση. Άλλοτε θέλει τροφή και άλλοτε νηστεία. Άλλοτε ανάπαυση και άλλοτε τυραννία. Άλλοτε περίθαλψη και άλλοτε όχι, και για τον λόγον αυτόν είμαι αναγκασμένος να έχω την προσοχή μου διαρκώς γυρισμένη προς αυτό, για να το περιποιούμαι όσο είναι δίκαιο, επειδή χρειάζεται και αυτό όπως το τσούφλι για το αυγό.

Αφού άκουσε αυτά ό Ηγούμενος από τον σοφό του Μοναχό, τον συγχάρηκε και είπε: «Εάν όλοι κάναμε όπως εσύ τέκνον μου, δηλαδή να εργαζόμαστε δια να συγκρατήσομε τα πάθη μας και ενημερώσομε τον κακόν - εαυτό μας, ή γη θα

γινόταν ουρανός και όλοι θα είμασταν ευτυχισμένοι και ειρηνικοί».

Δυστυχώς, αγαπητοί, εμείς δεν εργαζόμαστε για τον εαυτό μας, και ή κοινωνία μας κατάντησε ζούγκλα, καιτοι στην Κυριακή προσευχή ό Κύριος μας προτρέπει να λέμε: «Έλθέτω ή βασιλεία σου..., ως εν ουρανώ και επί – της γης».

Άλλα που χρόνος για την ψυχή μας, την αρετή, την πίστη, τον Χριστό, την σωτηρία της ψυχής μας.